

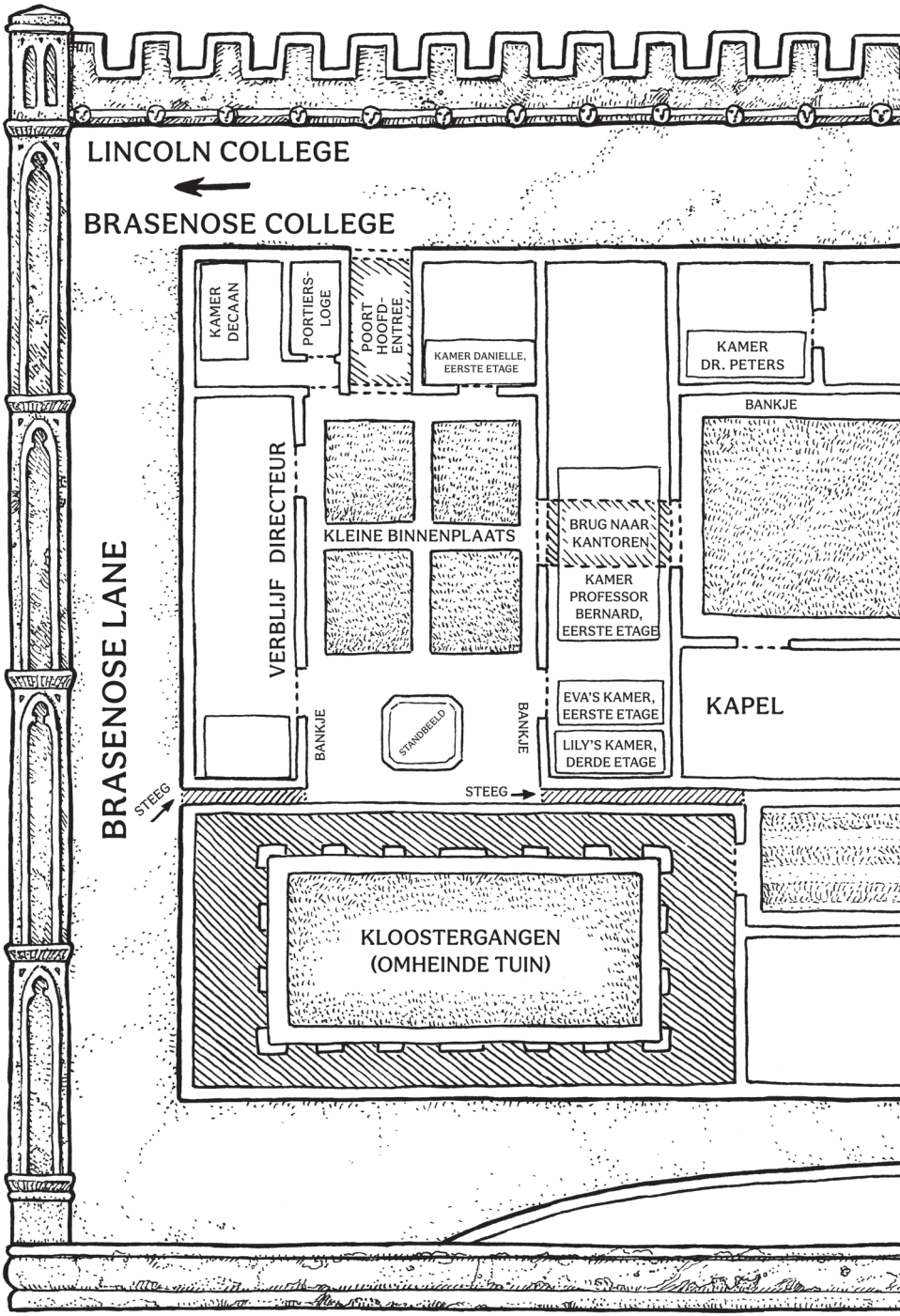
GEHEIMEN. LEUGENS. MOORD.

OXFORD BLOOD

RACHAEL DAVIS
FEATHERSTONE

DE FONTEIN

LINCOLN COLLEGE

BRASENOSE COLLEGE

BRASENOSE LANE

KAMER DECAAN

PORTIERS-LOGE

POORT-HOOFD-ENTREE

KAMER DANIELLE, EERSTE ETAGE

KAMER DR. PETERS

VERBLIJF DIRECTEUR

KLEINE BINNENPLAATS

BRUG NAAR KANTOREN

KAMER PROFESSOR BERNARD, EERSTE ETAGE

EVA'S KAMER, EERSTE ETAGE

LILY'S KAMER, DERDE ETAGE

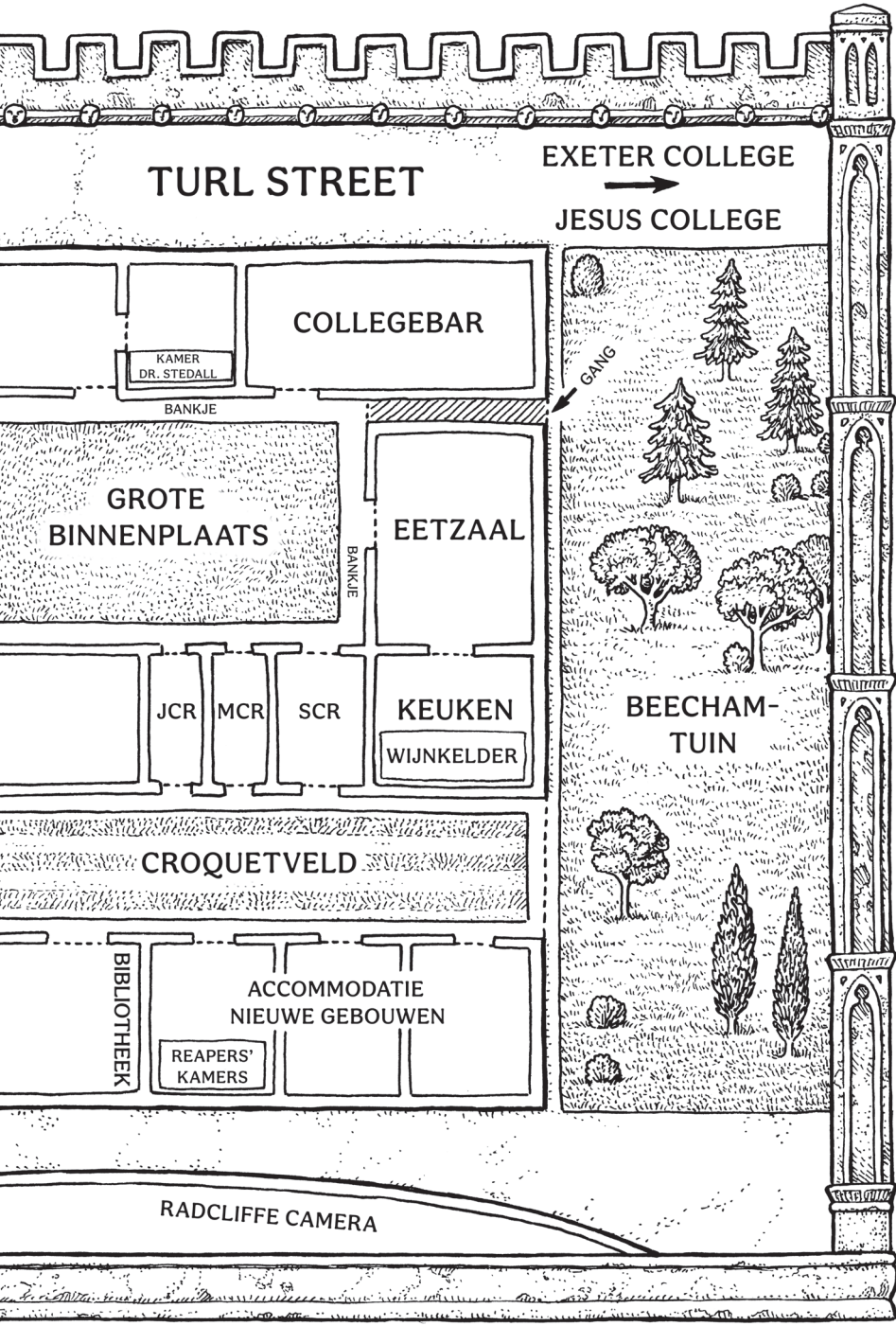
BANKJE

KAPEL

KLOOSTERGANGEN (OMHEINDE TUIN)

STEEG

STEEG

TURL STREET

EXETER COLLEGE

JESUS COLLEGE

COLLEGEBAR

KAMER
DR. STEDALL

BANKJE

GROTE
BINNENPLAATS

EETZAAL

BANKJE

JCR

MCR

SCR

KEUKEN

WIJNKELDER

GANG

BEECHAM-
TUIN

CROQUETVELD

BIBLIOTHEEK

ACCOMMODATIE
NIEUWE GEBOUWEN

REAPERS'
KAMERS

RADCLIFFE CAMERA

HOOFDSTUK 1

5 december

George: Zie je niet – ben je er al?

5 dec 13.38

Eva: Jij bent vroeg?!!

5 dec 13.39

George: Wilde jou voor zijn x

5 dec 13.39

Eva: Tuurlijk x

5 dec 13.40

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt pap.

‘Kom maar op,’ antwoord ik en ik hoop dat mijn stem niet overslaat van de zenuwen. In het centrum van Oxford stap ik uit de P+R-bus en ik hou mijn koffer stevig vast. Wanneer we

de pittoreske hoofdstraat in lopen, voelt het alsof ik door een ansichtkaart wandel. Universiteitsgebouwen worden afgewisseld door dure kledingwinkels en fastfoodketens. Het is lastig te zeggen waar de stad eindigt en de universiteit begint.

Voor de koepel van de Radcliffe Camera, die deel uitmaakt van het grote Bodleian Library-complex, blijf ik abrupt staan. Als klein meisje droomde ik er al van om in de boeken op de planken te neuzen. Ik zag mezelf al op een van de verborgen plekjes op de bovenste etage van de koepel zitten, neerkijkend op de drukke, geplaveide straten vol toeristen en fietsende studenten. Stelde me voor hoe ik over honderden jaren oude boeken gebogen aan een essay werkte. Om daarna mijn vingers over de koude trapleuningen van de wenteltrappen te laten glijden, op weg naar een college van een professor van wereldformaat.

‘Je moeder zou dit geweldig hebben gevonden,’ zegt pap en hij maakt nog een foto.

We lopen helemaal om het ronde gebouw heen, dat eerder een minipaleis lijkt dan een bibliotheek.

‘Het is precies zoals mam het beschreef,’ zeg ik. ‘Geen wonder dat ze ervan droomde hier te studeren.’

Pap huivert. ‘Dat is lang zo geweest,’ zegt hij en hij draait zich naar me toe. ‘Maar dit – dít, nú, was je moeders grootste droom en ook die van mij. Om te zien dat jij, Eva, je eigen hart volgt en hier gaat studeren.’

Ik glimlach en voel de gigantische druk op mijn schouders. Mam had de cijfers om hier te studeren. Maar het is er nooit van gekomen, want ze werd zwanger van mij. Er hangt veel af van de komende dagen en het draait niet alleen om kennis. Of ik aan Oxford mag studeren, hangt af van hoe ik me tijdens de interviewweek presenteer.

Eva: Net Radcliffe Camera gezien!!!!

5 dec 13.48

George: Morgen naar

Rad Cam. Jij ook?

5 dec 13.49

Eva: Eerst interviewrooster

zien. Maar ABSOLUUT

5 dec 13.49

‘Neemt u mij niet kwalijk, maar bent u –’

‘Geen commentaar.’ Pap houdt zijn hand op om mijn gezicht af te schermen wanneer een of andere willekeurige man een foto van ons maakt.

Een groep die rondgeleid wordt komt steeds dichterbij. Daar heb ik helemaal geen zin in.

Pap pakt me vast en leidt me een geplaveid steegje in, weg van de massa. Met stevige pas loopt hij langs de fietsenstalling, en in een mum van tijd zijn we in Turl Street, waar zo veel geweldige schrijvers hebben gestudeerd. Ik ken de plattegrond die op de universiteitswebsite staat uit mijn hoofd.

Tolkiens vroegere college, Exeter, bevindt zich rechts van me.

Het oude college van Dr. Seuss, Lincoln, staat links.

Maar dat doet er allemaal niet toe, want over een paar minuten ben ik bij Beecham College.

Beecham.

Zo verwijzen de studenten kennelijk naar hun college.

Ik moet me gaan gedragen alsof ik hier hoor.

Fake it 'til you make it.

We lopen door de oude poort van Beecham.

Wauw. Mijn mond valt letterlijk open, en ik maar denken dat dat alleen in films gebeurde. Vanbinnen borrelt er een mix van duizelingwekkende opwindning en zenuwen. Als deze week goed verloopt, kan dit de komende drie jaar mijn thuis zijn.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het bijna tijd is. Om twee uur verwelkomt Beecham de aspirant-studenten Engels en Klassieke Talen.

Ik heb nog nooit in zoiets als dit overnacht. Achter de poort bevindt zich een keurige vierkante binnenplaats die in vier gazons is verdeeld. Elk gazon is wel vier keer zo groot als onze achtertuin. Op een zwart metalen bordje op enkelhoogte staat **NIET OP HET GRAS LOPEN** en ik krijg het gevoel dat ik in de gaten word gehouden.

Ik weet dat het een gedurfde stap is – een risico – om te proberen toegelaten te worden tot een studie Engels aan Beecham en niet aan een van de andere colleges van Oxford. Ik, die op een openbare school heeft gezeten, geen connecties heeft, geen les heeft gehad van oud-Beecham-studenten of rijke ouders heeft die gulle schenkingen doen.

Elk jaar worden rond de driehonderdvijftig leerlingen toegelaten tot een studie Engels, Klassieke Talen of een combinatie van beide. Maar deze plekken zijn verdeeld over alle colleges. Elk college mag zelf bepalen welke aspirant-studenten ze toelaten. Daarom is het zo belangrijk om het juiste Oxford College te kiezen.

Beecham is niet het grootste college – er zijn maar vijf plekken te verdelen onder Engels, Klassieke Talen én de combinatiestudie, waardoor de kans om te worden toegelaten nog kleiner wordt. Maar het is het allerbeste college voor geesteswetenschappen, en de afgelopen vijf jaar kwamen de allerbeste Oxford-studenten Engels en Klassieke Talen allemaal van Beecham.

George hoefde niet na te denken over zijn aanmelding.

‘Laat je door al die elitaire bullshit niet ontmoedigen.’ Hij leunde over me heen om mijn laptop te pakken, scrolde naar beneden en selecteerde het college voor me.

‘We gaan voor Beecham. Wij allebei,’ had hij stellig gezegd.

‘Ah,’ had ik gekird, in een poging het weg te lachen. ‘Zodat we samen kunnen zijn?’

‘Ja, dat,’ had hij gezegd terwijl hij zachtjes een kus in mijn hals drukte, ‘en omdat Beecham het beste college is en jij het beste verdient. Fuck de concurrentie.’

Ik had met mijn ogen gerold en hij had zijn schouders opgehaald. ‘Het is wat het is.’

George hield een krachtig betoog. Maar toch hadden de zeunuen en onzekerheid de overhand gekregen op het moment dat ik eigenlijk op de verzendknop van mijn aanmelding had moeten klikken.

Natuurlijk had George het zelfvertrouwen om voor Klassieke Talen aan Oxford te gaan. Als ik iemand anders op mijn school vroeg om drie Griekse schrijvers of drie schrijvers van Oxford te noemen – of zelfs drie beroemde auteurs – zouden ze waarschijnlijk allemaal de namen opnoemen van witte mannen zoals George.

Een beroemde, zwárte geleerde van Oxford vind je niet zo gemakkelijk. En het is nog moeilijker om iemand te vinden die zwart, van een gemengde afkomst en vrouw is.

Was ik goed genoeg? Verdiende ik het?

Maar vervolgens had ik mezelf streng toegesproken. Of eigenlijk had ik naar mijn moeder geluisterd – haar stem in mijn hoofd die zei dat ik ervoor moest gaan. Ik zal nooit vergeten wat ze de avond voor haar overlijden in het hospice tegen me zei. Ze gaf me haar ring, die ze van oma had gekregen. ‘Ik sta versteld van je, Eva. Er is niets wat jij niet kunt.’

Maar ik ben gewoon Eva, ongeacht mijn huidskleur, sociaal-economische status en opleiding.

Gewoon ik.

En als ik naar Beecham wil, moet ik me bij Beecham aanmelden.

Een paar dagen later klikte ik op verzenden...

...en George en ik ontvingen op precies dezelfde dag allebei zo'n dikke, crèmekleurige envelop met het Beecham College-embleem in reliëf.

'We tellen tot drie. Eén, twee...'

Yes! We waren allebei uitgenodigd voor de interviewweek – de eerste horde was genomen. Van de ruim twintigduizend aanmeldingen zaten wij bij de veertig procent die de kans kreeg Oxford in eigen persoon te laten zien wat we in huis hadden, via interviews die gedurende één week in december werden gehouden. Maar slechts een op de drie kreeg een aanbod om aan Oxford te komen studeren. George en ik gingen voor interviews aan hetzelfde college, dus de kans dat we allebei zouden worden toegelaten voelde nog kleiner.

Verwachtten we te veel van het lot?

'Maar stel dat slechts een van ons wordt toegelaten?' had ik George met het papier in mijn hand gevraagd.

'Maak je niet zo'n zorgen,' had hij geantwoord.

En dat was dat.

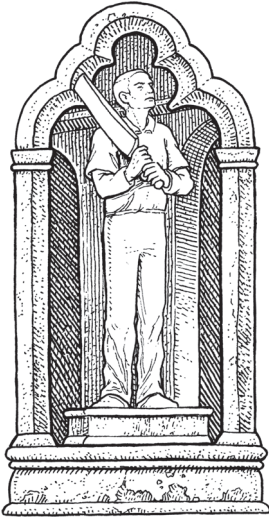
Want George kan alles heel simpel laten klinken.

Geen drama, geen probleem.

Bij Beecham aangekomen, zet ik een zelfverzekerde stap naar voren. Tijd om aan de rest van mijn leven te beginnen.

Hoe zenuwslopend ook.

Maar, ik bedoel, wat is het ergste wat zou kunnen gebeuren?

HOOFDSTUK 2

5 december

George: Yes! Het gaat beginnen!

5 dec 13.55

Eva: Yeah!

5 dec 13.55

Met een hart vol verwachting loop ik langzaam over Beecham. Dit is de heilige grond waar 's werelds grootste denkers hebben rondgedwaald, terwijl ze theorieën en stellingen formuleerden die de moderne wereld hebben gevormd.

Deze plek! De indrukwekkende gebouwen. De levendigheid.

Ik weet niet waar ik als eerste naar moet kijken.

Of wat ik moet doen.

Of hoe ik me moet gedragen.

Zou dit ooit mijn thuis kunnen zijn?

Ik adem in.

Ik kán dit.

Ik heb hier keihard voor gewerkt.

Smalle, verharde paden leiden naar een met grind bestrooid gedeelte van de binnenplaats met daarop een imposant stenen standbeeld van een vlezige, oude man. Op de treden aan de voet van het standbeeld staan studenten. Ze lachen en delen oortjes. Allemaal dragen ze een badge; waarschijnlijk zijn ze hier om al die zenuwachtige aspirant-studenten te begroeten.

Pap en ik zijn, zoals altijd, een beetje te vroeg. De studenten kijken op en glimlachen. Een van de meisjes rent naar ons toe. Haar schoenveters zitten los en haar jurk bolt op in de wind.

‘Sorry! We waren er nog niet helemaal klaar voor! Hoi, ik ben Amber, derdejaars.’ Ze steekt haar hand naar voren; haar nagels zijn zwartgelakt en ze is duidelijk een nagelbijter.

‘Eva.’ Mijn stem klinkt heser dan ik dacht. Ik schud haar de hand, wat een beetje formeel aanvoelt. Ze voelt nog kouder dan ik.

‘Sorry, ik heb handschoenen nodig.’ Ze lacht. ‘Geen idee waarom ik je de hand schudde, trouwens. We zijn hier hartstikke chill.’

Ze duwt haar haar achter haar oor. Ik wist niet zeker of ik tijdens de interviewweek veel ouderejaars zou ontmoeten. Het Michaelmas-semester is afgelopen en de meeste studenten zullen voor kerst naar huis zijn gegaan.

‘Welkom op de interviewweek, dus!’ zegt Amber, alsof ze zich ineens haar vrijwilligerstraining herinnert. ‘Er lopen hier en daar al wat aspiranten rond. Zodra iedereen er is, gaan we officieel van start. We laten je zo je kamer zien. Ik moet alleen nog de lijst halen van wie waar zit. Misschien weten de portiers het. Die zitten daar. Steve, Matt en Ben. O, en later zul je ook Danielle ontmoeten, onze toelatingsfunctionaris. Sorry. Te veel informatie, hè?’ Ze lacht, haar wangen zijn rood van de kou. Of bloost ze, misschien?

Ze lijkt zenuwachtiger dan ik.

Dan zie ik dat ze naar mijn vader tuurt.

Meteen krijg ik een zwaar gevoel.

Ze weet wie hij is.

Ik had gehoopt dat pap buiten Londen niet zo bekend zou zijn.

Wishful thinking.

Pap is de afgelopen twee weken op elke nieuwszender in het land te zien geweest.

‘Willen jullie hier blijven totdat Danielle er is? Je mag ons alles vragen.’

Pap werpt een vluchtige blik op de groep studenten en hij spant zijn schouders aan. Hij voelt er weinig voor om naar hen toe te lopen. En een foto van het standbeeld zal hij zeker niet maken.

Natuurlijk weet ik alles van dit standbeeld.

Pap ook.

Iedereen.

Als je op Google naar Beecham College zoekt, is het eerste resultaat geen mooi plaatje van de binnenplaats, zoals bij de meeste andere colleges in Oxford. Het is een foto van dit standbeeld – van de beruchte, controversiële Sir H.C. Glanville – en de aanzwellende campagne het neer te halen.

Glanville staat fier overeind en houdt een cricketbat vast, zijn hoofd naar links gebogen om zijn sterke kaaklijn te accentueren. Hij heeft hier aan het begin van de negentiende eeuw gestudeerd, was aanvoerder van het cricketteam en investeerde veel geld in sport voor het land. Dat verdiende hij met zijn suikerplantage – een plantage waar tot slaaf gemaakten te werk werden gesteld, een feit dat velen liever negeren, aangezien hij zo veel deed voor zowel Beecham College als heel Groot-Brittannië.

Maar wat ik nog erger vind dan de manier waarop hij zijn geld verdiende, is dat de meeste mensen het lijken te willen negeren omdat een gesprek over slavernij hun een ongemakkelijk gevoel

geeft. Maar het léven is ongemakkelijk. Een ongemakkelijk gevoel vormt onderdeel van mijn dagelijks leven als meisje van gemengde afkomst dat tussen twee werelden moet navigeren.

‘Ik denk dat we –’

‘Ho, ho, HO!’

Ik hap naar adem. Op het dak van de kloostergangen achter het standbeeld staat een in het zwart geklede student met een kerstmuts op. In zijn hand heeft hij een rode kerstslinger. Hij neemt een aanloop en springt boven op het hoofd van Glanville. Dan slaat hij zijn benen om diens omvangrijke middel en doet alsof hij hem met de rode versiering onthoofd.

‘Woehoe!’ juichen de studenten.

‘Dat was beláchelijk gevaarlijk!’ zegt pap.

‘Het spijt me verschr... ik... ik moet gaan. Maak het jullie gemakkelijk, alsjeblieft!’ zegt Amber en ze rent naar de studenten bij het standbeeld.

Pap wil op hen aflopen, maar ik hou hem tegen. ‘Alsjeblíeft, pap. Geen scène schoppen.’

Met tegenzin houdt hij zich in. Aan de overkant van de binnenplaats wordt opnieuw gejuicht en geklapt. Wanneer ik opkijk, verschijnt er een brede grijns op mijn gezicht. Het is George.

Ik zou hem vanaf elke afstand herkennen. De enige jongen die trots toegeeft dat hij van yoga houdt, een perfect postuur heeft en bij wie nooit een kastanjebruine haarlok verkeerd zit.

Mijn hart stuitert op en neer als een kind op kerstochtend. Maar natuurlijk zie je van buiten niets aan me. Die kunstvorm heb ik me de afgelopen achttien maanden eigen gemaakt, sinds George bij mij op school kwam, op Crawlingtons. Vanaf het allereerste moment waarop we elkaar zagen, wist ik dat we vrienden zouden worden. George is heel eerlijk en oordeelt nooit. Wanneer hij glimlacht, straalt hij warmte uit; zijn charismatische stem

domineert elk gesprek, elke discussie.

Zag pap dat ook maar.

Meteen toen hij George zag, leek pap al te hebben besloten dat hij hem niet mocht.

Omdat ik hem mocht, waarschijnlijk.

George ziet me niet, en pap heeft George nog niet gespot, en dat is misschien maar beter ook. Het laatste waar ik op zit te wachten is dat pap en plein public overdreven beschermend gaat doen. George praat met een meisje in een lange zwarte jas. Ik denk dat ze van gemengde afkomst is, net als ik, maar haar krullen zijn strakker dan de mijne en haar huid is iets donkerder. Ook een aspirant-student?

Klik, klik, klik.

‘Alsjeblieft, pap. Kun je ophouden met foto’s maken alsof je van de politie bent? Alsjeblieft?’

Het is alsof pap wil dat de mensen zien dat hij alles vastlegt alsof hij op een plaats delict is.

Normale mensen zouden foto’s maken van de nette tuin en de prachtige kapel, maar pap maakt close-ups van de waterspuwers op de stenen muren, hun verfrommelde gezichten die ons kritisch opnemen. Misschien vindt pap dat hij iets met hen gemeen heeft: kritisch zijn is hem op het lijf geschreven. Pap zal altijd een inspecteur zijn, waar hij ook is. Zelfs als zijn enige dochter haar interviewweek heeft, kan hij die pet niet een uurtje afzetten.

‘Opschieten, sloompie,’ roept pap, en ik krimp ineen. ‘Dan gaan we de rest van het terrein bekijken.’ Ik blik over mijn schouder en hoop dat niemand hem heeft gehoord. Waarom moet hij altijd van die gênante dingen zeggen? Maar ik weet dat hij bij de menigte vandaan wil.

We volgen het bordje naar de rechterkant van de binnenplaats en lopen via een grote galerij naar wat de grote Beecham-binnen-

plaats moet zijn. Hij is vier keer zo groot als de binnenplaats waar we net waren. Het gras – dat zo is gemaaid dat het op een groot, groen schaakbord lijkt – wordt aan alle kanten omgeven door de oude collegegebouwen. Eén kant moet de kapel zijn, want ik zie grote glas-in-loodramen in de oude muren.

‘Goedemorgen!’

Ik schrik van de opgewekte stem. Naast ons staat een keurig geklede vrouw van in de twintig, met zo’n brede, aanstekelijke glimlach dat ik me voor het eerst sinds ik hier ben ontspan. Ze trekt haar besproete neus op alsof ze moet niezen, maar dat doet ze niet. Haar schouderlange blonde haar beweegt in de wind. Ze steekt haar hand naar voren. Haar nagels zijn donkergroen gelakt.

‘Amber vertelde me dat jullie deze kant op kwamen. Welkom op Beecham, Eva. Ik ben Danielle, toelatingsfunctionaris. We hebben zo een startbijeenkomst in de JCR –’

‘De wat?’ vraagt pap.

‘De Junior Common Room,’ legt Danielle uit. ‘Zo rond... half-vier. Zal ik je je kamer laten zien? De andere aspiranten worden door studenten begeleid, maar nu we hier toch zijn, kan ik het ook zelf doen, als je wilt?’

‘Ja, graag.’ Ik knik en glimlach. Het wordt nu echt spannend.

Ik kan er nog steeds niet bij dat ik hier de komende dagen ga verblijven. Als je ziet hoeveel ik heb ingepakt, zou je denken dat het voor een paar maanden was. Voor elk weertype en elke gelegenheid heb ik een outfit. Wie weet hoeveel formele diners er zullen zijn, of kansen om croquet te leren. Ik had geen idee wat ik moest inpakken, dus heb ik mijn hele garderobe meegenomen, inclusief een frisse nieuwe blouse en broek voor mijn interviews.

Danielle leidt ons via een zware houten deur het college in. Ik voel de kou van de dikke stenen muren wanneer we een gammele, houten trap op lopen. Nu merk je echt dat het een vijftiende-eeuws

gebouw is. Elke trede is verschoven en ongelijk, waardoor je moet uitkijken waar je je voeten neerzet, alsof je de krakkemikkige trap van een spookhuis op de kermis op loopt.

‘Dit is jouw kamer,’ zegt Danielle en ze steekt de sleutel in het slot van een van de twee kamers op de eerste etage.

Ik stap vóór pap naar binnen en hap naar adem. Het kan me niet eens schelen of het raar overkomt – de kamer is ongelooflijk. Hij is twee keer zo groot als mijn slaapkamer thuis. Er staat een bank, er is een aangrenzende badkamer en onder het grote raam dat uitkijkt op de kleine binnenplaats staat een bureau. Ik zie nu nog meer aspirant-studenten arriveren en de groep van eerder lijkt zich nu ook klaar te maken voor een rondleiding.

Eva: Net in mijn kamer.

Zag je op de binnenplaats.

5 dec 14.05

George: Stalker! 😏

5 dec 14.07

George: Waar zit je precies?

Zoek ik je op.

5 dec 14.07

Eva: Pap is er nog.

5 dec 14.08

George: Lol. Zoek mij dan maar.

5 dec 14.08

‘Zit er maar één slot op de deur?’ vraagt pap aan Danielle. ‘Geen extra ketting?’

‘Dat is hier niet nodig.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Het is een universiteit, geen gevangenis.’ Pap weet de sfeer altijd te verpesten.

‘Kunnen de ramen op slot?’ gaat pap verder, en hij duwt me aan de kant om de vensters te inspecteren.

‘Eh...’

‘Ze kunnen toch niet van buiten open?’ vraagt pap. Hij onderbreekt Danielle voordat ze kan antwoorden.

‘Nou –’

‘Zijn er regelmatig veiligheidscontroles?’

‘We –’

‘Zie ik daar een rondleiding? Hoe houden jullie bij wie het college binnenkomt? Wordt er om een ID gevraagd?’

‘Eh...’

‘Een kamer op de bovenste etage zou het beste zijn. Ik neem aan dat jullie gebouwen aan de brandveiligheids-’

‘Páp!’ Ik kijk naar Danielle en probeer met een glimlach ‘Sorry, negeer hem alsjeblieft’ tegen haar te zeggen.

Pap haalt zijn schouders op. ‘Ik ben gewoon zuinig op mijn –’

‘Het is een prachtige kamer, dankjewel,’ zeg ik tegen Danielle en ik gooi mijn koffer op het bed, waarbij ik opzettelijk het dekbed van zijn plek trek, zodat er van kamerwissel geen sprake meer kan zijn. ‘Geen inbreker die in een studentenkamer geïnteresseerd is,’ zeg ik tegen pap, in een poging hem gerust te stellen. ‘Bovendien is Beecham een rustig, afgeschermd, véilig college.’

‘MOORDENAAR!’

HOOFDSTUK 3

5 december

George: Gedoe op de binnenplaats. Waar zit je?
5 dec 14.15

‘MOORDENAAR!’ roept iemand op de binnenplaats opnieuw.

Perfekte timing, denk ik bij mezelf. Ik hoef niet naar pap te kijken om te weten dat hij frons. Samen met pap en Danielle kijk ik uit het raam.

‘O, studenten.’ Danielle gniffelt. ‘Er zijn hier op het college géén moordenaars. Geen levende, in elk geval,’ voegt ze er met een ongemakkelijke glimlach aan toe.

Er is buiten iets gaande. Op het eerste gezicht lijkt het alsof de studenten weer doen alsof ze Glanville onthoofden, maar deze keer is het anders. Er heeft zich een grotere menigte gevormd van niet alleen studenten. En George en dat meisje van daarnet staan erbij. Ik herken een paar gezichten van eerder bij de Radcliffe Camera.

‘Zijn dat niet die toeristen die –’

‘Het zijn geen toeristen,’ zegt pap streng. Hij is in de werkmodus.

‘WAT WILLEN WE? GERECHTIGHEID! WANNEER WILLEN WE HET? NU!’

‘Demonstranten,’ verzucht Danielle. ‘Het spijt me. Meneer Dawkins en Eva, ik kan jullie verzekeren dat ze tegenwoordig nog zelden voorbij de portiers komen. Ze doen zich voor als bezoekers voor een rondleiding en dan –’

‘Dit gebeurt dus vaker?’ vraagt pap en hij fronst nog dieper.

‘Helaas wel. Ze demonstreren omdat ze het standbeeld van Glanville van de binnenplaats willen.’

‘En is er een reden waarom dat nog niet is gebeurd?’ vraagt pap. Hij gebruikt de diplomatieke toon die hij bewaart voor wanneer hij ergens een sterke mening over heeft, wat meestal het geval is.

‘Geld. Politiek. De gebruikelijke beweegredenen, vrees ik.’ Danielle zucht. ‘De universiteit worstelt ermee omdat de familie Glanville in het verleden grote schenkingen heeft gedaan en nog steeds doet.’

Pap duwt zichtbaar zijn borst naar voren.

‘De Glanvilles kunnen hun tijd beter besteden aan het compenseren van de betrokkenheid van hun voorouders bij de slavenhandel, in plaats van te proberen om hun schuld te verlichten via donaties,’ zegt pap en ik hou mijn adem in. Ik snap dat hij het standbeeld haat, maar het is bijna alsof hij de familie Glanville haat. Alsof hij hen daadwerkelijk kent.

Ineens gaat het scanderen over in geschreeuw.

‘De boel escaleert,’ zegt pap en ik kan de radertjes in zijn hoofd zien draaien.

‘Rustig, pap. Is het geen tijd om te gaan? Ik moet me echt op mijn interviews voorbereiden.’

Maar pap luistert niet. Hij is volledig gefocust op de gebeurtenissen op de binnenplaats.

Bijna zou ik willen dat hij er niet op had gestaan me af te zetten. Ik had het aardig van hem gevonden. Hij had een vrije dag opgenomen, de eerste sinds mams overlijden. Maar diep vanbinnen denk ik dat hij het alleen maar deed omdat George anders met me mee zou reizen. George en ik zullen hier een week samen verblijven en hij was bang dat we in de trein naar Oxford seks zouden hebben?

Als pap had geweten dat Beecham weer op face to face interviews was overgegaan, en dat ik hier zonder toezicht samen met George zou verblijven, had hij er vast op aangedrongen dat ik me bij een ander college zou aanmelden. Maar een interview op locatie was nu juist wat me zo aansprak aan Beecham; dát, en het baanbrekende Toelatingsprogramma van professor Bernard voor zwarte scholieren van openbare scholen. De toewijding waarmee ze gelijkwaardigheid probeert te bewerkstelligen – niet alleen gelijkheid, maar focus op het bereiken van gelijke uitkomsten – is perfect. Pap kon het daar niet mee oneens zijn, zelfs al stond het idee dat George en ik met z'n tweetjes zouden zijn hem niet aan.

‘Het is niet verplicht om door je ouders te worden afgezet, hoor,’ had ik gezegd. ‘De ouders van George doen dat ook niet.’

‘De ouders van George doen nooit iets,’ had pap geantwoord. Hij nam geen blad voor de mond daar waar het op hun vrije opvoedstijl aankwam.

Maar hij heeft wel gelijk. Sinds George en ik elkaar kennen zijn we onafscheidelijk, maar zijn moeder heb ik maar één keer heel kort gezien. Zijn vader lijkt nooit thuis te zijn, altijd op pad voor zijn werk. Volgens George hebben ze het veel te druk met hun eigen leven en is hij alleen maar een last.

Ik kan me moeilijk voorstellen dat iemand hem als een last zou kunnen zien.

‘Ik hoef geen medeleven,’ had George gezegd toen hij mijn gezichtsuitdrukking zag. ‘Het betekent dat ik kan doen en laten wat ik wil, wanneer en met wie ik dat wil.’

‘En daarmee bedoel je: al je tijd met mij doorbrengen en mijn vader pissig maken,’ had ik gezegd, waarna ik op zijn schoot was gekropen en hem snel een kus had gegeven.

‘Zoiets,’ had hij lachend geantwoord.

‘MOORDENAAR!’

Shit, het loopt nu echt uit de hand buiten.

‘Tijd om in te grijpen,’ zegt pap en hij pakt zijn telefoon.

‘Het loopt vast niet zo’n vaart,’ zegt Danielle.

‘Bemoei je er nou niet mee,’ smeed ik.

‘Net zei je nog dat ik weg moest,’ zegt pap.

‘Ja, pap, wég, niet de bodyguard van het college uithangen.’

Pap rolt met zijn ogen – een imitatie van hoe ik dat altijd doe – en kijkt weer uit het raam om ‘de situatie’ te beoordelen. Hij zal alle ontsnappingsroutes in kaart hebben gebracht en hebben berekend wat de kans is dat er geweld uitbreekt en wat het risico is om zonder back-up op te treden. Pap laat nooit iets aan het toeval over.

‘Het stelt echt niets voor. Kun je alsjeblieft gewoon –’

‘Is dat George Danvers?’ vraagt pap, die nu echt tot actie lijkt te willen overgaan.

‘Ja, maar schop alsjeblieft geen scène, pap.’

‘Doe ik ook niet.’ Hij houdt verdedigend zijn handen op. ‘Maar ik moet dit echt in de kiem smoren. Dit soort dingen loopt gauw uit de hand.’

‘Echt, inspecteur Dawkins,’ zegt Danielle. ‘De portiers weten hoe ze –’

Pap is de deur al uit gelopen voordat Danielle haar zin kan

afmaken. Het was vanaf het begin zinloos. Hij had die vastberaden blik in zijn ogen. Pap was weg; inspecteur Dawkins was hier.

‘Dat gebeurt zeker wel vaker?’ Danielle knikt naar de deur.

‘Dat wil je niet weten.’

Iedereen op school denkt dat het cool is om een inspecteur als vader te hebben. Ze zien alleen de roem na een ‘grote vangst’, zoals zijn recente televisie-interviews over hoe hij de ‘spijkerboormoordenaar’ te pakken had gekregen. Wat ze níét weten is dat pap altijd gestrest is, altijd aan een zaak werkt, bezorgd dat er ergens een moordenaar vrij rondloopt. Pap was ook nu zo gefocust dat hij helemaal was vergeten afscheid te nemen toen hij de kamer verliet.

Niet dat ik dat heel erg vind.

Ik had ertegen opgezien. Sinds mams overlijden vijf jaar geleden zijn pap en ik niet meer van elkaar gescheiden geweest, en eerlijk gezegd zit ik er niet op te wachten om emotioneel te worden zo vlak voor deze intense interviewweek. Ik moet het van me af zetten.

‘Is dit écht een studentenkamer?’ vraag ik Danielle terwijl ik languit op het bed ga liggen.

‘Yep. Er gaat niets boven het studentenleven,’ zegt Danielle.

‘Ja, vast... God, wat is deze interviewweek heftig.’

Danielle lacht. ‘En hij is nog niet eens begonnen!’

‘Ik weet het. Maar, nou ja... we mogen ervan proeven, niet alleen een middagje als student leven, maar een hele week. En daarna kan het ons allemaal weer worden afgenomen.’

‘Een leven dat had kunnen zijn...’ Danielle kijkt weemoedig uit het raam. Pap is nu daar beneden. Eén blik op zijn badge en er breekt collectieve paniek uit, waarna de demonstranten zich snel verspreiden.

‘Eén advies,’ zegt Danielle, die me uit mijn gedachten haalt. ‘Zie dit niet als een interviewweek, maar als de eerste week van

je studie en leven op Beecham. Veel aspirant-studenten komen van dure privéscholen; sommige zelfs van internaten die net zo prestigieus zijn als Beecham College. Zij hebben al zeven jaar aan een omgeving als deze kunnen wennen en lopen hier rond alsof ze thuis zijn. Vanaf hun elfde hebben ze zich al op de interviews kunnen voorbereiden. Voor hen zal deze hele week als een vakantie voelen.’

Ik slik. ‘*No pressure.*’

‘Doe alsof jij hier ook thuishoort,’ zegt Danielle en ze geeft een zacht duwtje tegen mijn arm. ‘Wees ervan overtuigd dat je het verdient om hier te zijn. Dan straal je dat vertrouwen ook uit. Iedereen die de interviewweek haalt, is intelligent genoeg om hier te studeren. Maar degenen die het echt willen en echt in zichzelf geloven zijn degenen die hier uiteindelijk een plek krijgen. Het is *slay or be slayed*, zoals de studenten hier zeggen.’ Danielle lacht ongemakkelijk. ‘Geen idee wie die slogan heeft bedacht, maar hij is blijven hangen. Hij was er zelfs al toen ik hier studeerde.’

‘Slay or be slayed, dus.’ Ik maak met mijn hand een klikbeweging alsof ik met een pistool schiet.

Danielle doet alsof ik haar heb neergeschoten en we lachen allebei om dit rare gesprek.

‘Tja, idioot, ik weet het, maar het heeft zelfs tot een sociaal initiatief geleid,’ zegt Danielle.

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Ooit van OxS gehoord? OxS met een hoofdletter S?’ vraagt Danielle.

Ik schud mijn hoofd.

‘Het staat voor Oxford Slays, een anonieme studentensocial. Eigenlijk is het een langlopend forum voor bekentenissen,’ gaat ze verder. ‘Er zijn ook threads met tips voor aspirant-studenten over hoe je de interviewweek doorkomt, dus misschien is het de

moeite waard om eens te kijken. Maar zonder een officieel ox.ac.uk-mailadres kun je alleen meelesen, niets posten.’

‘Door wie is het opgezet?’ vraag ik terwijl ik de app op mijn telefoon download.

‘Door een eerstejaarsstudent Computer Science. Het begon als grap, maar het werd een groot succes.’

Waarom ken ik dit verhaal niet?

De app is gedownload en snel maak ik een account aan.

‘Wauw, oké, wat een boel threads,’ zeg ik en ik neem ze vluchtig door. Er is een uitgebreide discussie gaande over het leven in Oxford en een populaire thread over het standbeeld van Glanville.

Slayer 17644: Glanville-demonstratie Beecham in volle gang!

5 dec 14.22 500+ views, 220 likes

Slayer 28245: Holy shit – is dat de spijkerboorinspecteur die de demonstratie opbreekt?????

5 dec 14.33 450+ views, 33 likes

‘Ik moet wel toegeven dat OxS tegenwoordig meer roddel dan nieuwsbron is,’ zegt Danielle.

‘Tja... Ik denk niet dat het iets voor mij is,’ zeg ik. ‘Met zo’n vader als die van mij vermijd ik social media meestal.’

‘Snap ik,’ zegt Danielle en ze loopt naar de deur. ‘Zie je om halfvier in de JCR?’

‘Zeker,’ zeg ik en ik hoop dat ik haar niet heb beledigd. ‘En bedankt!’

Wanneer ze weg is, zet ik de meldingen op OxS uit. Ik heb geen tijd voor die shit. Afleiding kan ik nu echt niet gebruiken. De Oxford-interviewweek is tenslotte slay or be slayed.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Oxford Blood*
Verschenen bij Walker Books Limited
© 2025 Storymix Limited
Tekst geschreven door Rachael Davis-Featherstone

Voor deze uitgave:
© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Karin Pijl
Omslagafbeelding: © 2025 Tomislav Tomić
Illustraties: © 2025 Tomislav Tomić
Omslagontwerp: Bert Holtkamp
Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8231 0
ISBN e-book 978 90 261 8304 1
NUR 284